

ХАРИ ПОТЪР

И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

Излезли заглавия в поредицата ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР И ПРОКЪЛНАТОТО ДЕТЕ,
ПЪРВА И ВТОРА ЧАСТ

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
(В помощ на Comic relief)

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ
(В помощ на Comic relief u Lumos)

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ:
ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА НА ГРИНДЕЛВАЛД,
ОРИГИНАЛЕН СЦЕНАРИЙ

Илюстровани издания:

КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

Юбилейни издания:

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ХАРИ ПОТЪР

И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ

ДЖ. К. РОУЛИНГ

ПРЕВОД МАРИАНА ЕКИМОВА-МЕЛНИШКА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведжани
под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие: *Harry Potter and the Goblet of Fire*

Text © 2000 by J.K. Rowling

Illustrations by Mary GrandPré © 2000 by Warner Bros.

Wizards World Publishing Rights © J.K. Rowling

Wizards World characters, names, and related indicia are tm and

© Warner Bros. Entertainment Inc. All rights reserved.

Wizards World is a trademark of Warner Bros. Entertainment Inc.

The moral rights of the author and illustrators have been asserted.

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2626-5

НА ПИТЪР РОУДИНГ,
В ПАМЕТ НА ГОСПОДИН РИДЛИ,
КАКТО И НА СЮЗЪН СЛАДЪН,
С ЧИЯТО ПОМОЩ ХАРИ ИЗЛЕЗЕ ОТ КИДЕРА...

КЪЩАТА НА РИДДЪЛ

Жителите на селцето Литъл Хангълтън все още я наричаха „къщата на Ридгъл“, макар че бяха изминали много години, откакто семейство Ридгъл бяха живели в нея. Тя стърчеше на един хълм над селцето със заковани тук-там прозорци, с по някоя и друга липсваща керемида от покрива и с фасада, гъсто обрасла с бръшлян. Някога величествена и просторна господарска къща, единствената на километри наоколо, с течение на времето тя се бе превърнала в занемарена, порутена и необитаема постройка.

Всички в селцето бяха единодушни, че старата къща е злокобна. Преди половин век се бе случило нещо странно и ужасно, нещо, което по-възрастните и досега си припомнях, след като изчерпеха обсъждането на новините и кълуките. Историята бе разнищвана толкова пъти и разкрасявана на толкова места, че вече никой не бе сигурен какво точно се е случило тогава. Всяка от версиите обаче започваше по един и същи начин: преди петдесет години, на зазоряване в един прекрасен летен ден, в славното време, когато къщата на Ридгъл била все още добре поддържана и внушителна, една прислужница влязла в гостната и открила, че и тримата Ридгъл са мъртви.

Жената побягнала с писъци надолу по хълма и вдигнала на крак цялото село.

– Лежат там с широко отворени очи! Лег студени! Облечени като за вечеря!

Извикали полиция и цял Литъл Хангълтън настръхнал от потрес, любопитство и неприкрито вълнение. На никого и през ум не му минало да се престори, че скърби за семейство Ридгъл, защото всички ги ненавиждали. Старите господин и госпожа Ридгъл били превзети и груби богаташи, а възрастният им син Том бил по-лош и от тях. Жителите на селото искали да узнаят кой е убиецът – все пак трима здрави и прави хора не умират от естествена смърт в една и съща нощ.

Вечерта в селската кръчма „Обесения“ едва смогвали да обслужват всички. Цялото село се събрало да приказва за тройното убийство. И сякаш като компенсация за това, че са изоставили домашните си огнища, в кръчмата тържествено вязла готвачката на семейство Ридгъл и обявила пред внезапно притихналото множество, че току-що бил арестуван мъж на име Франк Брайс.

– Франк ли? – извикали неколцина. – Невъзможно!

Франк Брайс бил градинарят на семейство Ридгъл. Живеел сам в грохнала къщурка в тяхното имение. Работел за семейството още откакто се бил върнал от фронта с вдървен крак и явна неприязън към тълпите и силния шум.

Всички се надпреварвали да черпят готвачката, за да чуют колкото може повече подробности.

– Винаги си е бил особняк – разправяла тя след четвъртото си шеру пред наострилите уши селяни. – Такъв един гръпнат... Колкото и да го каниш на чай, все тая. Хич не обича да се събира с хора.

– Хайде, хайде – обадила се една жена откъм бара. – Препатил е Франк през войната, та затова гледа да му е спокойно. Не му се нахвърляйте сега де...

– А кой друг има ключ от задната врата, а? – озъбила ѝ се готвачката. – Спомням си, че в къщата на градинаря висеше резервен ключ. Вратата не е разбита нощес! Няма

и счупени прозорци! Достатъчно му е било на Франк да се промъкне до голямата къща, когато всички вътре сме били заспали...

Селяните си разменили свъсени погледи.

– Винаги съм го смятал за неприятен човек – измърморил някакъв мъж на бара.

– Войната нещо го е повредила, мен ако питате – намесил се кръчмарят.

– Нали ти разправях, че гледам да не му се мяркам много-много пред очите, а, Дом? – развълнувано шепнела една от жените в ъгъла.

– Такъв един – ни се води, ни се кара – добавила Дом и закумала енергично. – Спомням си, когато беше още малък...

На следващата сутрин вече никой в Литъл Хангълтън не се съмнявал, че Франк Брайс е убил тримата от семейство Ридгъл.

Но в съседния град, Грейт Хангълтън, в мрачния опушен полицейски участък Франк отново и отново упорито твърдял, че е невинен и че единственият човек, когото забелязал близо до къщата в деня преди убийството, бил непознат блед тъмнокож младеж. Но никой друг не бил виждал такъв човек и полицаите решили, че градинарят си измисля.

И тъкмо когато примката около врата на Франк се затягала, пристигнало лекарското заключение от огледа на труповете, което променило всичко.

Полицаяте никога не били чели по-странен доклад. Цял екип лекари изследвали телата и стигнали до заключението, че нито един от членовете на семейството не бил отровен, намушкан или пък прострелян, а още по-малко удушен или задушен, изобщо – доколкото можели да установят – никой от тримата не бил жертва на каквото и да било насилие. По-нататък в заключението с явно изумление се споменавало, че трите тела са на напълно здрави хора, само че... мъртви. Лекарите отбелязали обаче (защото все пак трябвало да открият някаква нередност), че и на трите лица бил изписан неистов ужас, но както запитали разочарованите полицаи – къде се е чуло и видяло трима души да умрат *от ужас*?

Като не намерили никакви доказателства, че тримата Ридгъл били убити, полицаите били принудени да освободят Франк. Телата погребали в двора на селската църква, а гробовете останали за известно време обект на любопитство. За всеобща изненада и сред облак от подозрения Франк Брайс се прибрал в къщичката си в имението на Ридгъл.

– За мен е ясно, че той ги е убил. Хич не ме интересува какво казват полицаите – заявила Дот в „Обесения“. – И ако има акъл в главата си, трябва да се махне оттук, като знае, че го смятаме за убиец.

Но Франк не се махнал. Той останал да се грижи за градината и при следващите обитатели на къщата на Ридгъл, и при другите след тях – никой не се задържал дълго. Всеки от собствениците, може би отчасти и заради присъствието на Франк, твърдял, че нещо злоещо витае около това място, което, изоставено от хората, постепенно започнало да запада.

* * *

Богатият човек, който сега притежаваше къщата на Ридгъл, нито живееше в нея, нито я използваше по някакъв начин. В селото се говореше, че я държи по „данъчни причини“, въпреки че едва ли някой бе наясно какво значи това. Богаташът обаче продължаваше да плаща на Франк да се грижи за градината. Скоро градинарят щеше да навърши седемдесет и седем години, беше вече полуглух, а болният му крак почти се бе вдървил. Но при хубаво време все още го виждаха приведен да копае цветните лехи, въпреки че бурените обвиваха едва ли не и самия него.

Ала бурените не бяха единственото нещо, с което трябваше да се бори Франк. Момчетата от селото имаха навика да мятат камъни по прозорците на къщата на Ридгъл. Те препускаха с колелетата си по поляните, които Франк толкова много се стараеше да поддържа равно окосени. Дори един-два пъти се вмъкнаха напук в старата къща. Понеже знаеха колко е предан старият градинар на имението, със задоволство наблюдаваха как той куцука през градината, размахва бастуна

си и креци грезгаво по тях. Франк от своя страна бе убеден, че момчетата го тормозят, защото и те като родителите, бабите и дядовците си го смятаха за убиец. И затова, когато през една августовска нощ се събуди и забеляза, че в къщата става нещо странно, той предположи, че момчетата са измислили нова дръзка лудория, за да го измъчват.

Беше го събудила болката в крака, която се усилваше все повече с напредването на възрастта. Стана и закуцукана наголу по стълбите към кухнята да долее гореща вода в грейката си, за да облекчи вдървеното си коляно. Застана пред мивката да напълни чайника и като вдигна поглед към къщата на Ридгъл, забеляза мъждукащи светлини в прозорците на горния етаж. Старецът веднага се досети какво става. Явно момчетата отново се бяха промъкнали в къщата и ако се съдеше по трепкането на светлината, бяха запалили огън.

Франк нямаше телефон, а и откакто го бяха арестували да го разпитват след тройното убийство, изпитваше дълбоко недоверие към полицията. Той веднага остави чайника, заузкачва се нагоре по стълбите толкова бързо, колкото му позволяваше болката в крака, облече се, върна се в кухнята и свали един ръждясал ключ от куката зад вратата. Взе бастуна си, подпрян на стената, и излезе в нощния мрак.

Входната врата на къщата на Ридгъл не беше разбита, нямаше и счупени прозорци. Куцукайки, Франк стигна до задната страна на къщата. Спря пред една врата, почти изцяло скрита под гъстия бръшлян, извади стария ключ, завъртя го в ключалката и безшумно отвори вратата.

Озова се в кухня, която приличаше на пещера. От години не бе стъпвал тук и въпреки непрогледния мрак се ориентира къде е вратата към вестибюла и опипом налучка пътя. Лъхна го миризма на застояло и гнило. Франк се ослуша да долови и най-слабия шум от стъпки или гласове на горния етаж. Стигна до вестибюла, където бе малко по-светло заради широките прозорци от двете страни на входната врата, и се заузкачва по каменните стъпала, благославяйки дебелия слой прах по тях, който заглушаваше шума от стъпките му и потропването на бастуна.

Като стигна до площадката, Франк зави надясно и веднага забеляза къде са се спотаили натрапниците – в дъното на коридора една от вратите беше откряната, през нея се процеждаше слаба светлина и очертаваше дълга златиста ивица върху черния под. Франк се запромъкна все по-близо и по-близо, здраво стиснал бастуна си. На няколко крачки от вратата успя да види съвсем тясна част от стаята.

Наустина имаше огън, но беше запален в камината. Това изненада стареца. Той застина неподвижно и внимателно се заслуша в мъжкия глас, дошатац от вътрешността на стаята. Мъжът говореше тихо и боязливо.

– Остана малко в бутилката, господарю, ако сте гладен.

– По-късно – отвърна друг глас. Той също бе мъжки, но някак особено пронизителен и смразяващ, като внезапен полъх на леденостуден вятър. От този глас редките косъмчета по врата на Франк настръхнаха. – Приближи ме до огъня, Опаш.

Градинарят обърна дясното си ухо към вратата, за да чува по-добре. Долови звук от поставяне на бутилка върху твърда повърхност, а след това стържещ шум от движение на тежък стол по пода. За момент видя дребен мъж с гръб към вратата да бута едно кресло. Той бе загърнат в дълго черно наметало, темето му бе съвсем плешиво. После отново се скри навътре.

– Къде е Наджини? – попита студеният глас.

– Не... не зная, господарю – отвърна другият неспокойно. – Май тръгна да изследва къщата...

– Да я изцедиш, преди да си легнем, Опаш – нареди вторият глас. – Ще имам нужда от храна и през нощта. Пътуването страшно ме изтощи.

Сбърчил чело, Франк наклони ухо още по-близо до вратата и напрегна слух. След кратко мълчание мъжът на име Опаш заговори отново.

– Господарю, може ли да ви попитам колко време ще останем тук?

– Една седмица – отвърна студеният глас. – Но може и по-дълго. Мястото е сравнително удобно, а и няма начин да продължим по плана засега. Ще е глупаво да действваме преди края на Световното първенство по кудич.

Франк пхна своя изкривен показалец в ухото си и го развъртя. Вероятно заради наслоилата се ушна кал той бе чул думата „куидич“, а такава дума изобщо не съществуваше.

– Световното първенство по куидич ли, господарю? – повтори Опаш. (Франк заби показалеца още по-дълбоко в ухото си.) – Простете, но... не разбирам... защо да чакаме края на Световното първенство?

– Защото, глупако, точно сега магьосниците от цял свят се стичат в страната. Всички служители от Министерството на магията си пхат носовете навсякъде да надушат необичайни действия и си отварят очите на четири, като проверяват самоличността на всеки. Побъркали са се на тема сигурност – да не би мъгълите да заподозрат, че става нещо. Ето защо ние ще изчакаме.

Франк се отказа да прочиства ухото си. Той ясно бе чул „магьосници“, „Министерство на магията“ и „мъгъли“. Без съмнение това бяха някакви тайни думи, а старецът можеше да се досети само за два вида хора, които използват кодиран език – шпионите и престъпниците. Той стисна още по-здраво бастиа си и още по-съсредоточено се заслуша.

– Господарят значи е решил твърдо? – промълви Опаш.

– Разбира се, че съм решил, Опаш! – отвърна със заплашителна нотка студеният глас.

След кратко мълчание Опаш отново заговори. Думите сякаш се изтъркаляха от устата му една след друга, като че бързаше да ги изрече, преди да е изгубил смелост.

– Може да се направи и без Хари Потър, господарю.

Последва по-дълга пауза и едва тогава изхриптя другият глас:

– Без Хари Потър ли? Аха... Сега разбирам...

– Господарю, не го казвам, за да предпазя момчето! – почти изтвърча Опаш. – Не ме е грижа за него, изобщо не ме е грижа! Просто... ако използваме друг магьосник или вещица... който и да е... всичко може да стане далеч по-бързо! Стига да ми позволите да ви оставя за малко... Нали знаете колко добре мога да се преобразявам... За по-малко от два дни ще доведа някой подходящ.

– Бих могъл да използвам и друг магьосник... – тихо каза другият глас. – Така е...

– Наистина, господарю – с облекчение се обади Опаш. – Много трудно ще нипнем Хару Потър. Така добре е защитен...

– И ти се наемаш да ми доведеш негов заместник, а? Чудя се... дали не си се уморил да се грижиш за мен, Опаш? Дали твоето предложение да променим плана не означава намерение да ме изоставиш?

– Ама господарю! Аз... аз нямам... и през ум не ми е минавало да ви изоставя...

– Не ме лъжи! – просъска вторият глас. – Не можеш да ме заблудиш, Опаш! Съжаляваш, че се върна при мен. Отвращавах се от мен. Виждам как потръпваш, като ме гледаш, усещам как се сепваш, когато ме докоснеш...

– Не е вярно! Предаността ми към моя господар...

– Предаността ти не е нищо друго, освен малодушие. Ти не би дошъл при мен, ако имаше къде другаде да идеш. Как ще оцелея без теб, като трябва да се храня през няколко часа? Кой ще изцежда Нагжини?

– Но вие изглеждате много по-силен, господарю...

– Лъжец! – изхриптя вторият глас. – Изобщо не съм по-силен и за няколко дни ще ме напуснат и малкото сили, които успях да възстановя под нескопосаните ти грижи. *Млъкни!*

Опаш, който до този момент пелтечеше несвързано, сякаш онемя. Няколко секунди Франк долавяше само пращането на огъня. После вторият мъж отново заговори, този път със съскащ шепот:

– Имам си причини да използвам тъкмо това момче, както вече ти казах, и не ми трябва никой друг. Чаках цели тринайсет години. Мога да почакам още няколко месеца. Колкото до закрилата над момчето, убеден съм, че планът ми ще успее. Искам само малко смелост от теб, Опаш... и не я ли намериш, ще изпитах гнева на Лорд Волдеморт с цялата му сила...

– Господарю, чуйте ме! – рече Опаш с паника в гласа. – Докато пътувахме, премислях плана... Господарю мой, изчезването на Бърта Джоркинс скоро ще бъде забелязано и ако продължим... ако аз му отправя проклятието...

– Ако? – изхриптя другият. – Ако? Ако точно следваш плана, Опаш, в Министерството никога не ще узнаят, че и някой друг е изчезнал. Ще го направиш тихо, без много шум. Бих искал аз лично да мога да свърша тази работа, но в това състояние... Хайде, Опаш, отстраняваме само още една пречка и пътят ни към Хари Потър е свободен. Не искам от теб да го правиш сам. Дотогава моят *предан слуга* вече ще се е присъединил към нас...

– Аз съм ваш предан слуга – каза Опаш с лека нотка на недо-волство в гласа.

– Опаш, нужен ми е някой с ум в главата и с непоколебима вяроност, а ти, за съжаление, не отговаряш на нито едно от тези условия.

– Аз ви потърсих – отвърна Опаш вече с нескрит яд. – Аз бях този, който ви откри. Аз ви доведох Бърта Джоркинс.

– Вярно е – потвърди вторият мъж, явно развеселен от нещо. – Не бях очаквал такъв проблясък на гениалност от теб, Опаш... макар че, в интерес на истината, ти самият не си предполагал каква полза ще имаме от нея, когато си я хванал, нали?

– Аз... аз си помислих, че ще ни е полезна, господарю...

– Пак лъжеш! – прекъсна го отново другият глас с още по-жестока насмешка. – Въпреки това не отричам, че информацията, която Бърта ни даде, беше безценна. Без нея нямаше да успее да съставя плана и затова ти ще бъдеш възнаграден, Опаш. Ще ти поверя нещо изключително важно за мен – привилегия, за която много от поддръжниците ми биха пожертвали дясната си ръка...

– Н-наистина ли, господарю? Каква... – Опаш като че ли отново бе обзет от ужас.

– Е, Опаш, не искай от мен да разваля изненадата! Твоята роля е накрая... но ти обещавам, че ще те удостоя с честта да си точно толкова полезен, колкото беше Бърта Джоркинс.

– Вие... вие... – Гласът на Опаш изведнъж стана съвсем грезгав, като че ли устата му бе пресъхнала. – Вие и мен ли... ще... убиеете?

– Опаш, Опаш... – успокоително изрече студеният глас. – Защо да те убивам? Убих Бърта, защото нямаш друг избор. Не

ставаше за нищо след разпита, беше съвсем безполезна. Пък и щеше да предизвика неудобни въпроси, ако се бе върнала в Министерството да разкаже, че те е срещнала по време на отпуската си. Магьосници, за които се предполага, че са мъртви, не би трябвало да се натъкват на вещици от Министерството на магията в разни крайпътни странноприемници...

Опаш толкова тихо измърмори нещо, че Франк не го чу, но то предизвика смеха на втория мъж – безжизнен, студен като думите му.

– *Възможно било да пренастроим паметта ѝ?* Магиите за забравя могат да бъдат развалени от могъщ магьосник, което аз самият доказах, докато я разпитвах. Би било оскърбление за нейната *памет* да не използваме информацията, която измъкнах от нея, нали, Опаш?

Навън в коридора Франк изведнъж осъзна, че ръката му, стиснала бастуна, се хлъзга от потта. Мъжът със студения глас бе убил жена. И приказваше за това без никакви угризения, напротив – с *насмешка*. Той бе опасен, луд. А замисляше и още убийства... това момче, Хари Потър, което и да е то... беше в опасност.

Франк знаеше какво трябва да стори. Сега бе моментът да съобщи в полицията. Щеше да се измъкне от къщата и да иде право до телефонната кабина в селото. Но студеният глас отново заговори и Франк остана на мястото си, вцепенен и цял в слух.

– Само още едно проклятие... Моят верен слуга в „Хогвортс“... Хари Потър ще бъде мой, Опаш. Това е. Никакви спорове повече! Но тихо... мисля, че чух Наджини...

Изведнъж гласът на мъжа се промени. Той съскаше и хрипеше, като че ли не можеше да си поеме въздух. Франк никога не бе чувал подобни звуци и реши, че онзи е получил някакъв пристъп.

И тогава градинарят долови шум от движение зад себе си в тъмния коридор. Обърна се да погледне и се втрещи.

Нещо пълзеше към него по пода на дългия коридор и когато попадна в снопа светлина, минаващ през отворената врата, Франк с ужас осъзна, че това е гигантска змия, дълга почти че-

тири метра. Загубил ума и гума от страх, старецът се втренчи в приплъзващото се туловище, което се приближаваше все повече и повече, оставяйки след себе си широка извита дуря в дебелия слой прах по пода. Франк нямаше къде да избяга – в стаята двамата мъже крояха пъкления си план, а в коридора влечугото несъмнено щеше да го убие...

Докато той мислеше какво да прави, змията стигна до него и като по чудо го подмина. Тя се бе насочила към хриптенето и съскането на студения глас зад вратата и след секунди краят на люспестата и опашка изчезна през прага.

Пот изби по челото на стареца, а ръката му, подпряна на бастуна, трепереше. Вътре в стаята студеният глас прогължаваше да съска и на Франк му хрумна странна и нелепа мисъл – *мъжът разговаряше със змията.*

Градинарят не проумяваше какво става. Единственото, което искаше, бе да се върне в леглото при грейката си. Но краката му отказваха да помръднат. Докато още стоеше разтреперан и се мъчеше да се овладее, студеният глас изведнъж отново заговори на човешки език.

– Наджини носи интересни новини, Опаш – изрече той.

– Т-така ли, господарю?

– Точно така – отвърна гласът. – Казва, че отвън до вратата стои един стар мъжъл и подслушва всяка наша дума.

Франк нямаше време да се скрие. Чуха се стъпки и вратата на стаята се отвори широко. Зад нея стоеше нисък оплешивяващ мъж с посивяла коса, остър нос и малки воднисти очи, по чието лице се четеше страх, примесен с тревога.

– Покани го да влезе, Опаш. Забрави ли добрите обноски?

Студеният глас идваше от едно старинно кресло край камината, но не се виждаше кой говори. Змията пък се бе увила на кълбо върху парцаливо килимче пред камината като злобеща карикатура на домашен любимец.

Опаш кимна на Франк да влезе. Все още разтреперан, градинарят стисна бастуна си по-здраво и куцукайки, прекрачи през прага.

Стаята бе осветена единствено от огъня, който хвърляше издължени, подобни на паяци сенки по стените. Франк се вто-

рачи в гърба на креслото. Мъжът в него, изглежда, бе по-дребен и от прислужника си, защото не се виждаше дори тилът му.

– Всичко ли чу, мъгъл? – попита го студеният глас.

– Как ме нарекохте? – гръзко каза Франк, защото – веднъж озовал се в стаята – реши, че е време да действа, и се почувства по-смел. Такъв си бе и през войната.

– Мъгъл те нарекох – отвърна спокойно гласът. – Това значи, че не си магьосник.

– Не знам какво имате предвид, като казвате „магьосник“ – с още по-твърд глас рече Франк. – Знам само, че чух достатъчно, за да вдигна на крак полицията тази нощ, и ще го направя. Убили сте човек, а кроите и други убийства! А ще ви кажа и още нещо – хрумна му да добави, – жена ми знае, че съм тук и ако не се върна...

– Ти нямаш жена – изрече студеният глас много тихо. – И никой не знае, че си тук. На никого не си казал, че идваш. Недей да лъжеш Лорд Волдеморт, мъгъл, защото той знае... винаги знае...

– О, така ли? – грубо го прекъсна Франк. – Лорд значи? Е, не ми допада държанието ви, *лорде*. Защо не се обърнете и не ме погледнете в очите като човек?

– Само че аз не съм човек, мъгъле – студеният глас едва се долавяше сред пращенето откъм камината. – Аз съм много, много повече от човек. Но пък... защо не? Ще те погледна в очите... Опаш, ела и обърни креслото.

Слугата потрепери.

– Чу ли ме, Опаш?

Много бавно, с изкривено лице, като че би направил всичко друго, само и само да не се приближава до господаря си и килимчето, на което лежеше змията, дребният мъж пристъпи напред, хвана креслото и започна да го обръща. Влечугото вдигна грозната си тригълна глава и леко изсъска, когато краката на креслото закачиха килимчето.

Миг по-късно креслото вече беше обърнато към Франк и той видя това, което седеше в него. Бастунът му падна с трясък на пода, устата му се отвори и той закрещя. Съществуването в креслото вдигна магическата си пръчка и каза нещо,

* *
*

КЪЩАТА НА РИД, ДЪЛ

* *
*

но старецът крещеше така неустово, че не чу нито дума. За миг проблясна зелена светлина, разнесе се вихрен шум и Франк Брайс се сгърчи. Бе мъртъв още преди да се строполи на пода.

На около триста километра от това място момчето на име Хари Потър се сепна в съня си и се събуди.

ГЛАВА ВТОРА

БЕЛЕГЪТ

Хари лежеше по гръб и дишаше учестено, сякаш бетишал. Беше сънувал мъчителен сън и се събуди, притиснал двете си ръце към лицето. Старият мълниеvidен белег на неговото чело пареше пръстите му, сякаш някой току-що бе допрял нагорещено до бяло желязо до кожата му.

Той седна в леглото, притискайки белега с една ръка, а с другата посегна в мрака към нощното шкафче за очилата. Сложи си ги и видя по-ясно стаята, осветена от слабата мътнооранжева светлина на уличния фенер, която се процеждаше през завесите.

Хари отново опипа белега. Все още го болеше. Запали нощната лампа, измъкна се от леглото, прекоси стаята, отвори гардероба и се вторачи в огледалото от вътрешната страна на вратата. Оттам го гледаше слабичко четиринайсетгодишно момче, а в яснозелените му очи под разрошената черна коса се четеше недоумение. Хари огледа съвсем отблизо белега върху отражението си в огледалото – не се беше променил, но все още му припарваше.

Опита се да си спомни какво бе сънувал, преди да се събуди. Всичко беше съвсем като истинско... имаше двама души, които

познаваше, и един непознат... Хари се съсредоточи и смръщи вежди, мъчейки се да си спомни.

Смътно видение на мрачна стая изплува в паметта му... една змия лежеше на килимче пред някаква камина... гребен мъж на име Питър с прякор Опаш... и студен силен глас... гласът на Лорд Волдемор. При тази мисъл Хари се почувства така, сякаш кубче лед се плъзгаше надолу към стомаха му...

Стисна очи и се опита да си спомни как изглеждаше Волдемор, но не успя... Помнеше само, че в момента, когато креслото се завъртя и Хари видя онова, което седеше там, го обзе ужас, от който се събуди... или пък бе от болката на челото?

А кой ли беше старецът? Защото в съня със сигурност имаше един старец и Хари го бе видял да пада на земята. Всичко започваше да се обръква. Момчето закри лице с ръцете си, за да не вижда спалнята, и се опита да възстанови случилото се в онази мрачна стая, но все едно че се мъчеше да задържи вода в шепите си – колкото повече се напрягаше да си спомни подробностите, толкова по-бързо те изтичаха от съзнанието му... Волдемор и Опаш си говореха за някого, когото бяха убили... Хари не си спомняше името... и замисляха да убият и друг... него...

Отдели ръце от лицето си, отвори очи и огледа стаята, като че очакваше да види нещо необикновено. Всъщност в нея имаше множество необикновени неща. До крака на леглото стоеше отворен голям дървен куфар, от който се подаваха котел, летяща метла, черна мантия и различни книги със закланания. Рула пергамент бяха пръснати по цялата свободна част от бюрото му около огромната празна клетка на неговата полярна сова Хедуиг. На пода до леглото лежеше разтворена книгата, която бе чел вечерта, преди да заспи. Картинките в нея се движеха. Играчи с яркооранжеви наметала летяха на метли и си подаваха една червена топка, като ту се появяваха, ту изчезваха от погледа за части от секундата.

Хари отиде до книгата, вдигна я, видя как един магьосник вкарва шеметен гол в обръч на петнайсет метра височина, и я затвори. В този момент дори кудичът, според Хари най-великият спорт на света, не можеше да го разсее. Той остави „В

полет с Гюлетата“ на нощното шкафче, отиде до прозореца и гръбна пердетата да огледа улицата.

„Привит Драйв“ изглеждаше точно както би могло да се очаква да изглежда всяка прилична улица от предградие в ранните часове на съботна утрин. Пердетата на всички прозорци бяха спуснати. Докъдето му стигаше погледът в мрака, никъде не се виждаше живо съществуване, та дори и котка.

Ами ако... Все пак... Хари неспокойно се върна до леглото и седна, прокаравайки отново пръст по белега си. Не болката го тревожеше – бе изтърпял толкова много болки и страдания. Веднъж всичките кости на дясната му ръка изчезнаха, а после болезнено се възстановиха само за една нощ. Не след дълго в същата ръка се впи огромен отровен зъб. А миналата година Хари бе паднал от летищата си метла от височина петнайсет метра. Вече бе свикнал изневиделица да го сполетяват прекеждия и злополуки – те бяха неизбежни за всеки ученик в Училището за магия и вълшебство „Хогвортс“, особено ако имаше склонност да си навлича неприятности.

Не, това, което тревожеше Хари, бе мисълта, че последния път белегът го боля, защото Волдеморт се намираще наблизо... Но Волдеморт не би могъл да е тук сега... Дори самата идея, че може да се е притаил някъде около „Привит Драйв“, бе нелепа, абсурдна...

Хари се заслуша в тишината наоколо. Дали не очакваше да чуе изскърцване на стъпало или шумолене на наметало? Изведнъж подскочи от мощното иззрухтяване на дъбли, който хъркаше в съседната стая.

Хари мислено се отърси от страха. Колко беше глупав! В къщата бяха само вуйчо Върнън, леля Петуния и дъбли, които спяха дълбоко, без нещо да смуцава и тревожи сънищата им.

Дълбокият сън беше единственото им състояние, в което Хари можеше да ги понася. Но и да бяха будни, с нищо нямаше да му помогнат. Вуйчо Върнън, леля Петуния и дъбли бяха неговите единствени живи роднини. Те бяха мъгли (хора немагьосници), които ненавиждаха и презираха магията във всичките ѝ форми, от което следваше, че племенникът бе желан в къщата им не повече от един гървояг. От три годи-

ни насам Хари напускаше техния дом преди началото на всяка учебна година в „Хогоуртс“ и те обясняваха на всички, че го пращат да учи в Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“. Семейство Дърсли отлично знаеха, че като невръстен магьосник Хари няма право да използва магия извън „Хогоуртс“, но не пропусаха да го обвинят за всичко нередно, което се случваше в къщата. Той никога не би могъл да им се довери, нито да им разкаже за живота си в света на магьосниците. Дори самата мисъл да отиде при тях, като се събудят, и да сподели, че го боли белегът и че е притеснен заради Волдемор, беше смехотворна.

А точно заради Волдемор Хари се бе озовал при семейство Дърсли и бе останал да живее с тях. Ако не беше Волдемор, той нямаше да има белег с форма на мълния на челото си. И пак заради Волдемор беше останал без родители...

Хари бил на годинка, когато една нощ Волдемор, най-могъщият тъмен магьосник на века, магьосник, чиято сила постепенно нараствала цели единайсет години, дошъл в къщата и убил баща му, а после и майка му. След това насочил магическата си пръчка към Хари и изрекъл проклятието, унищожило голям брой силни вещици и магьосници, за да му разчисти пътя към върховната мощ, но колкото и невероятно да било, то не подействало на Хари. Вместо да убие момчето, проклятието се стоварило обратно върху самия Волдемор. Хари се отървал само с белег като мълния на челото си, а Волдемор едва оцелял. Мощта му се стопила и жизнените му сили почти угаснали, но успял да избяга. Ужасът, в който живеела тайната общност на вещиците и магьосниците, се вдигнал като облак, поддръжниците на Волдемор се разпръснали, а Хари Потър се бе прочул.

Хари остана напълно смаян, когато на единайсетия си рожден ден научи, че е магьосник. Още по-голямо бе объркването му, като откри, че всички в тайния магьоснически свят знаят неговото име. А при пристигането си в „Хогоуртс“ забеляза, че където и да идеше, всички извъръщаха глави след него и си шепнеха. Постепенно бе свикнал с това. В края на лятото за четвърти път щеше да тръгне към „Хогоуртс“ и вече броеше дните до завръщането си в замъка.

Но оставаха още цели две седмици до започването на учебната година! Хари отново огледа унило стаята си и погледът му спря върху картичките, изпратени в края на юли от двамата му най-добри приятели за неговия рожден ден. Какво ли биха казали те, ако им пишеше, че го боли белегът?

Веднага в главата му звънна тънкият и уплашен гласец на Хърмаяни.

– Боли те белегът? Хари, това наистина е сериозно... Съобщи веднага на професор Дъмбълдор! А аз ще проверя какво пише в „Най-разпространените магически болки и беди“... Там може и да има нещо за белези от проклетие...

Да, това би го посъветвала Хърмаяни – свържи се с директора на „Хогвортс“, а междувременно се порови в някоя книга. Хари се загледа през прозореца в маслиленото синьо-черно небе. Дълбоко се съмняваше, че която и да е книга може да му помогне сега. Доколкото му бе известно, той бе единственият оцелял от проклетие като това на Волдеморт, така че едва ли щеше да открие същите симптоми, описани в „Най-разпространените магически болки и беди“. Колкото до директора, Хари нямаше представа къде прекарваше Дъмбълдор лятната ваканция. Развесели се за момент, като си го представи с дългата сребриста брада, развята магьосническа мантия и островърха шапка, излегнат на някой плаж, да маже с лосион против изгаряне гърбавия си нос. Където и да бе обаче Дъмбълдор, Хари вярваше, че Хермион ще успее да го издири. Полярната сова винаги бе доставяла писмата, дори и да нямаша адрес. Ала какво да напише?

Уважаеми професор Дъмбълдор, извинете, че ви безтокоя, но тази сутрин ме заболя белегът. С уважение, Хари Потър.

Дори и наум гумите прозвучаха глупаво.

После се опита да си представи какво би казал другият му най-добър приятел Рон Уизли и след миг дългоносото, луничаво и угрижено лице на Рон сякаш изплува пред него.

– Боли те белегът? Но... но Ти-знаеш-кой няма как да е близо до теб, нали? Искам да кажа... ти би разбрал, нали така? Може би отново ще се опита да те убие, а? Не знам, Хари, вероятно белезите от проклетие понаболяват от време на време... Ще питам татко...

Господин Уизли бе много способен магьосник и работеше в служба „Злоупотреба с мъгълски вещи“ в Министерството на магията, но доколкото бе известно на Хари, нямаше никакъв опит с проклятията. Пък и не му се искаше цялото семейство Уизли да научи, че се е уплашил от някаква си мимолетна болка. Госпожа Уизли щеше да се притесни повече и от Хърмаяни, а шестнайсетгодишните близнаци Фред и Джордж, братя на Рон, можеха да си помислят, че Хари губи самообладание. Уизли бяха най-любимото му семейство на света. Той очакваше всеки момент да го поканят на гости (Рон бе споменал нещо за Световното първенство по квидич) и не му се искаше гостуването да бъде обезпокоявано от тревожни въпроси за белега.

Хари разтри чело с кокалчетата на пръстите си. Онова, от което най-силно се нуждаеше (и като че ли се срамуваше да си го признае), бе да има някой... който да му е като *родител* – възрастен магьосник, с когото да се посъветва, без да се чувства глупаво, някой, който да се грижи за него и да има опит с черната магия...

И тогава решението се избистри изведнъж. Бе толкова близко до ума, толкова очевидно, че не проумяваше как не се е сетил по-рано – *Сириус*.

Хари скочи от леглото, втурна се към бюрото си и седна на стола. Взе пергаментов лист, напони в мастило орловото си перо, написа *Скъпи Сириус*, после се спря да помисли как най-добре да изрази проблема си, все още озадачен от факта, че не бе помислил за тази възможност веднага. Но всъщност не бе толкова учудващо – та нали едва от два месеца знаеше, че Сириус му е кръстник.

Дотогава Сириус изобщо не се бе появявал в живота на Хари по една много проста причина – той бе затворник в Азкабан, ужасната тъмница за магьосници, охранявана от безоки душевадни зли същества, наречени диментори. След бягството на Сириус от затвора те бяха дошли в „Хогвортс“ да го търсят. И все пак той бе невинен. Убийствата, за които бе осъден, бяха извършени от Опаш, поддръжник на Волдемор, когото почти всички смятаха за мъртъв. Хари, Рон и Хърмаяни обаче знаеха истината. Миналата година те се бяха сблъскали лице в

лице с Опаш, но само професор Дъмбълдор бе повярвал на техния разказ.

Само един-единствен прекрасен час Хари бе живял с мисълта, че най-сетне ще се махне от дома на Дърсли, защото Сириус го бе поканил да заживее при него веднага щом успее да си възвърне доброто име. Но надеждата се стопи, когато Опаш се изплъзна, преди да успеят да го предадат на Министерството на магията, и Сириус трябваше да бяга, за да се спаси. Хари му помогна да излети на гърба на един хипогриф на име Бъкбийк и оттогава Сириус се криеше някъде. Мисълта за дома, който можеше да има, ако не бяха изпуснали Опаш, не даваше мира на Хари през цялото лято. А и му беше дъваж по-трудно да се завърне при семейство Дърсли, като знаеше, че почти бе успял да се отърве от тях завинаги.

Макар да не беше до него, Сириус все пак бе подкрепа за Хари. Именно заради своя кръстник това лято получи право да прибере в стаята си всичките училищни вещи. Никога досега семейство Дърсли не му бяха разрешавали подобно нещо. Стремещът им непрекъснато да унижават Хари и страхът от неговите особени сили ги караха всяко от предишните лета да заключват училищния му куфар в килера под стълбището. Но отношението им се промени веднага щом научиха, че Хари има кръстник, който е опасен убиец. А момчето съобразително пропусна да спомене, че Сириус всъщност е невинен.

След пристигането си на „Привит Драйв“ Хари бе получил две писма от своя кръстник. И двете бяха доставени не от сови (както се разнасяше пощата на магьосниците), а от големи тропически птици с ярко оперение. Хедуиг не одобряваше тези надути натрапници и крайно неохотно им позволяваше да пийнат от купичката ѝ с вода, преди да отлетят обратно. Но Хари ги хареса, защото във въображението му изникваха палми и бял пясък. Надяваше се, че там, където се беше скрил (мястото не се споменаваше заради опасността писмата да бъдат заловени), Сириус се чувстваше добре. А и как биха могли да оцелеят дименторите на ярката слънчева светлина? Може би точно затова Сириус се бе отправил на юг. Писмата, скрити под много полезна подвижна дъска под леглото на

Хари, звучаха бодро, а и в двете кръстникът му напомнише да го уведоми, ако има нужда от нещо. Ето че сега случаят бе точно такъв...

Лампата сякаш помръкна, когато в стаята бавно пропълзя студената сива светлина, предвещаваща изгрева. Най-сетне, когато слънцето се вдигна и позлати стените, а вуйчо Върнън и леля Петуния се раздвижиха в съседната стая, Хари разчислти смачканите парчета пергамент от бюрото и препрочете писмото си в завършения му вид:

Скъпи Сириус,

Благодаря ти за последното писмо по огромната птица, която едва успя да влезе през прозореца.

Всичко тук си е както преди. С диетата на Дъдли май нищо не се получава. Вчера леля го свари да примъква тайно понички в стаята си. Заплашиха, че ще му спрат джобните пари, ако продължава, а той побесня и запрати своя PlayStation през прозореца. Това е нещо като компютър, на който можеш да играеш разни игри. Беше много глупаво от негова страна, защото сега няма да може да се разсейва с играта „Мегаосакатяване“ трета част.

При мен всичко е наред само защото семейство Дърсли са ужасени, че ако те помоля, може да се появиш и да ги превърнеш в прилепи.

Но тази сутрин се случи нещо много странно. Белегът отново ме заболя. Последния път това се случи, защото Волдеморт беше в „Хогвортс“. Не е възможно той да е някъде наоколо сега, нали? Знаеш ли дали белезите, причинени от проклятия, понякога болят и след години?

Ще изпратя писмото по Хедуиг веднага щом се върне от лов.

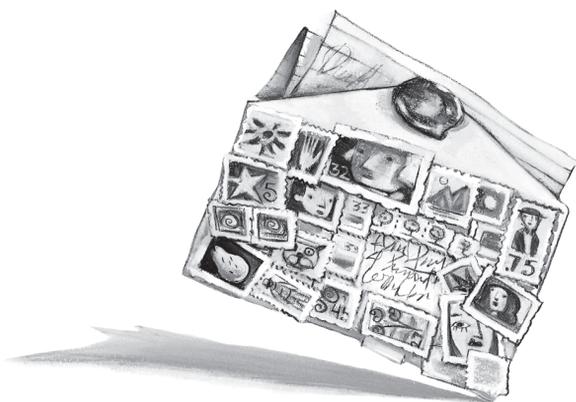
*Поздрави Бъкбийк от мен.
Хари*

*
*

ГЛАВА ВТОРА

*
*

Да, реши Хари, така звучи добре. Нямахте защо да разказва съня си – не искаше да се издаде, че е притеснен. Нави пергаментта и го остави отстрани на бюрото, докато се върне Хедуиг. После стана, протегна се и отново отвори гардероба. Без да обръща внимание на отражението си в огледалото, започна да се облича за закуска.

ПОКАНАТА

Хари слезе в кухнята. Семейство Дърсли вече бяха насядали около масата. Никой от тримата не вдигна поглед към него, когато той влезе и седна. Широко червендалесто лице на вуйчо Върнън бе скрито зад сутрешния брой на „Дейли мейл“, а леля Петуния, стиснала устни над конските си зъби, разрязваше един грейпфрут на четвъртинки.

Дъдли, ядосан и намусен, като че ли заемаше повече място от друг път. А това вече беше нещо ново, защото той винаги бе заемал сам една цяла страна от квадратната маса. Когато леля Петуния сложи в чинията на сина си четвъртинка неподсладен грейпфрут и с треперещ глас каза „Заповядай, сладичък Дъди!“, шишкото я погледна сърдито. Животът му бе взел особено неприятен обрат, откакто се бе прибрал вкъщи за лятната ваканция с годишното си свидетелство от училището „Смелтингс“.

Както обикновено, родителите му намериха оправдания за неговите лоши оценки. Леля Петуния винаги твърдеше, че Дъдли е много надарено дете, но учителите не го разбират, а пък вуйчо Върнън поддържаше тезата, че в никакъв случай не иска синът му да бъде някой женчо зубрач. Подминаха и обвиненията, че е малтретирил по-малките.

– Той е палаво момченце, но и на мравката път би сторил! –
с просълзени очи изрече майка му.

Ала свидетелството завършваше с няколко внимателно формулирани забележки от училищната медицинска сестра, когото нито Вуйчо Върнън, нито леля Петуния можеха да пренебрегнат. Леля Петуния настояваше, че Дъдли си е с едър кокал, че бил още пухкавичък и затова тежал толкова, но че растял и трябвало да яде повече. Истината обаче беше, че доставчиците, когото снабдяваха училището с екипи, вече не можеха да намират достатъчно голям номер панталони за голф за него. Сестрата обръщаше внимание на важен факт, който иначе толкова острият поглед на леля Петуния, безпогрешно откриващ дори и най-незабележимите следи от пръсти по светлите стени и всяко влизане или излизане у съседите, някак пропускаше – Дъдли, без да се нуждае от допълнително подхранване, вече почти бе достигнал размера и килограмите на малко хищно китче.

След множество спорове и изблици на ярост, от които дори подът в стаята на Хари се тресеше, и след потоците сълзи, пролени от леля Петуния, бе въведен нов режим на хранене. Диетата, изпратена от училищната сестра в „Смелтингс“, бе закачена на хладилника, в който липсваха любимите лакомства на Дъдли – газирани напитки и кексчета, шоколадчета и сандвичи – и се бяха появили плодове, зеленчуци и други неща, когото Вуйчо Върнън наричаше „храна за зайци“. За да не се чувства Дъдли потиснат, леля Петуния бе настояла цялото семейство да се подложи на тази диета и затова сега подаде и на Хари четвъртинка грейпфрут. Той забеляза, че неговото парче е значително по-малко от това на Дъдли. Леля Петуния явно си мислеше, че поддържа самочувствието на сина си, като му осигурява възможност да изяде повече от Хари.

Но тя не знаеше какво бе скрито в дупката под подвижната дъска на горния етаж и ни най-малко не подозираше, че Хари не е на диета. В момента, когато разбра, че цяло лято ще трябва да яде моркови, той бе изпратил Хедуиг при приятелите си със зов за помощ и те чудесно се справиха с положението. Хедуиг се върна от дома на Хърмаяни с кутия, пълна с бисквити

без захар (родителите на Хърмаяни бяха зъболекари), а Хагрид, пазачът на дивеча в „Хогвортс“, се бе отсрамил с една торба от домашните си курабийки (Хари дори не ги докосна, защото госта си бе патил от кулинарните опити на Хагрид). Затова пък госпожа Уизли бе изпратила по семейната сова Ерол огромна плодова торта и най-различни сладкишчета. На бедничкия Ерол, вече госта стар и немощен, му трябваша цели пет дена да се възстанови от полета. А за рождения си ден (който семейство Дърсли изобщо подминаха) Хари получи четири превъзходни торти – по една от Рон, Хърмаяни, Хагрид и Сириус. И тъй като му бяха останали две от тях, той започна безропотно да яде четвъртинката грейпфрут с нетърпеливо очакване да закуси истински, когато се качи в стаята си.

Вуйчо Върнън остави настрана вестника, изсумтя с негодуване и погледна пренебрежително своята част от грейпфрута.
– Само това ли? – попита той ядно.

Лея Петуния му хвърли свиреп поглед и кимна многозначително към Дъдли, който вече бе омел четвъртинката си и кисело бе вторачил прасешките си очички в резенчето на Хари.

Вуйчо Върнън изпусна тежка въздишка, която разроши огромните му рунтави мустаци, и взе лъжичката си.

Звънна звънецът на входната врата. Вуйчо Върнън се надигна от стола и се затътри по коридора. Бърз като светкавица, Дъдли открадна остатъка от грейпфрут от чинията на баща си, докато майка му бе заета с чайника.

Хари чу говор пред вратата, някой се изсмя, а вуйчо Върнън отговори рязко. После вратата се затвори и откъм коридора се разнесе звук от раздиране на хартия.

Лея Петуния остави чайника на масата и се огледа любопитно за вуйчо Върнън. Не след дълго разбра къде е, а минута по-късно се появи и самият той. Беше направо бесен.

– Ти! – кресна на Хари. – Във всекидневната! Моментално!

В пълно недоумение какво ли щяха да му припишат този път, Хари стана и последва вуйчо си от кухнята в съседната стая. Вуйчо Върнън рязко затвори вратата след него.

– Така – изрече той и закрачи към камината, а после се обърна с лице към Хари, като че щеше да го обяви за арестуван. – Така...

Хари с удоволствие би попитал „Какво така?“, но предпочете да не подлага на изпитание нервите на вуйчо си толкова рано сутрин, особено след като те вече бяха силно опънати поради липсата на закуска. Така че реши да изглежда учтиво озадачен.

– Това пристигна току-що – Вуйчото размаха пред Хари един изписан лист лилава хартия. – Писмо. Отнася се до теб.

Хари съвсем се обърка. Кой би писал на вуйчо Върнън нещо за него? Кой от познатите му би изпратил писмо по обикновената поща?

Вуйчо Върнън го погледна гневно, после сведе очи към писмото и започна да чете на глас:

Уважаеми господин и госпожа Дърсли,

Не сме се запознавали официално, но съм сигурна, че много сте чували от племенника си за моя син Рон.

Навярно Хари ви е казал, че финалът на Световното първенство по квидич е следващия понеделник вечерта. Благодарение на връзките си в Отдел „Магически игри и спортове“ мъжът ми Артър успя да намери билети за първокласни места.

Надявам се, че ще ни позволите да заведем Хари на мача, защото такава възможност се удава веднъж в живота. Великобритания не е била домакин на първенството от трийсет години и билети се намират изключително трудно. Много бихме се радвали след това Хари да ни погостува до края на лятната ваканция, а после ще го качим на влака за училище.

Най-добре ще бъде Хари да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин, тъй като мъгълски пощальон никога не е идвал в къщата ни и не съм убедена, че може да я намери.

*С надежда скоро да видя Хари,
Моли Уизли*

П.П. Надявам се, че сме залепили достатъчно марки.

Вуйчо Върнън приключи с четенето, бръкна във вътрешния си джоб, извади оттам още нещо и изръмжа:

– Виж това.

Той размаха плика, в който бе пристигнало писмото на госпожа Уизли, и Хари едва се сдържа да не прихне. Цялата повърхност на този плик бе покрита с марки, освен едно малко квадратче от лицевата страна, в което госпожа Уизли едва бе побрала с гребни букви адреса на семейство Дърсли.

– Е, май е сложила достатъчно марки – спокойно каза Хари, като че госпожа Уизли бе направила грешка, която всеки би могъл да допусне.

Очите на вуйчо му засвяткаха.

– Поцалъонът го е забелязал – процеди през скърцащи зъби той. – Било му много интересно откъде е писмото и затова звъннал на вратата. Сторило му се *забавно*.

Хари не каза нищо. Друг едва ли щеше да разбере защо вуйчо Върнън вдига толкова шум за някакви си марки, но Хари бе живял със семейство Дърсли достатъчно дълго и знаеше колко докучливи бяха те за всичко, което малко се отклоняваше от нормалното. А най-много се страхуваха някой да не научи, че имат връзка (колкото и далечна да бе тя) с хора като госпожа Уизли.

Вуйчо Върнън все още мяташе погледи като мъгливи към Хари, който се опитваше да запази спокойствие. Ако не кажеше или не извършеше нещо глупаво, щеше да отиде на най-голямото развлечение, откакто се помнеше. Очакваше вуйчо му да каже нещо, но той само продължаваше да го стрелка с очи. Хари се осмели да наруши тишината.

– Е, мога ли да отида? – попита той.

По широкото мораво лице на вуйчо Върнън премина лек спазъм. Мустаците му се наежиха. Хари знаеше, че зад мустаците протича яростен двубой, тъй като двата основни инстинкта на вуйчо Върнън бяха влезли в противоречие. Ако пузнеше Хари да отиде, момчето щеше да бъде щастливо, а точно срещу това вуйчото се бореше вече тринайсет години. От друга страна, ако разрешише на Хари да прекара със семейство Уизли остатък от лятната ваканция, щеше да се отърве от него две седмици по-рано, отколкото очакваше, а вуйчо Върнън

мразеше самото присъствие на Хари в къщата. И изглежда, за да си даде време за размисъл, той отново погледна към писмото на госпожа Уизли.

– Коя е тази жена? – попита той, втренчил се с отвлечение в подписа.

– Виждал си я – отвърна Хари. – Това е майката на приятеля ми Рон. Тя го чакаше на гарата на връщане от „Хог...“... от училище в края на миналата учебна година.

Той почти бе изрекъл „Хогвортс“, а това бе сигурен начин да вбеси вуйчо си. Никои никога не бе споменавал на глас името на училището на Хари в къщата на семейство Дърсли.

Вуйчо Върнън сгърчи огромното си лице, като че се мъчеше да си спомни нещо крайно неприятно.

– Една такава тантуреста ли? – изръмжа накрая. – С много червенокоси деца...

Хари се намръщи. Реши, че е доста нагло от страна на вуйчо му да нарича някого „тантурест“, след като неговият собствен син Дъдли най-сетне бе постигнал това, към което заплашително се бе насочил още от тригодишен – беше станал по-голям на ширина, отколкото на височина.

Вуйчо Върнън продължаваше да изучава писмото.

– Куидич – промърмори той под носа си. – *Куидич?* Каква е тази щуротия?

За втори път Хари бе обзет от гняв.

– Това е спорт – кратко отвърна той. – Играе се на метли...

– Добре де, добре – извиси глас вуйчо Върнън.

Хари със задоволство установи, че вуйчо му изглежда леко притеснен. Явно нервите му не можеха да понесат споменаването на думата „метли“ в собствената му всекидневна. За успокоение вуйчото отново зачете писмото. Хари видя как устните му изрекоха *да ни изпрати вашия отговор колкото е възможно по-скоро по нормалния за нас начин*. Веждите му се свъсиха.

– Какво иска да каже с това *по нормалния начин*? – просъска той.

– Нормалният за нас начин – повтори Хари и преди вуйчо му да успее да го прекъсне, уточни: – Нали знаеш, по съветите. Това е нормалното за магьосниците.

Вуйчо Върнън изглеждаше така възмутен, като че ли Хари току-що бе изрекъл отвратителна ругатня. Тресейки се от яд, той хвърли тревожен поглед през прозореца, сякаш очакваше да види някой от съседите, притиснал ухо до стъклото.

– Колко пъти съм ти повтарял да не споменаваш тези противоестествени неща под моя покрив?! – процеди той, а лицето му стана тънмораво. – Я се виж, облечен си в дрехите, с които ние с Петуния покрехме неблагоприятния ти гръб...

– Чак след като Дъдли им е видял сметката – стугено довърши Хари.

И той наистина беше облечен с фланела, която бе толкова голяма, че трябваше да навие пет пъти ръкавите, та да може да използва ръцете си, и толкова дълга, че висеше чак до под колената на торбестите му джинси.

– Не позволявам да ми се говори така! – тресеше се от гняв вуйчо Върнън.

Хари не можеше повече да търпи. Отминало бе времето, когато се старееше да спазва глупавите правила на семейство Дърсли. Той не се съобразяваше с диетата на Дъдли и нямаше да допусне вуйчо Върнън да му попречи да отиде на финала на Световното първенство по кудич.

Пое дълбоко въздух, успокои се и се обърна към вуйчо си:

– Така, значи няма да ходя на Световното първенство. Сега мога ли да си вървя? Искам да довърша писмото си до Сириус. Нали се сецаш – моя кръстник.

Направи го. Изрече магическите думи. А сега гледаше как моравият цвят се отдръпваше на петна от лицето на вуйчо Върнън и то заприлича на зле разбъркан сладолед с касис.

– Ти... ти му пишеш, така ли? – с престорено спокоен глас попита той, но Хари забеляза как зениците на малките му очи се свиха от внезапен страх.

– Ами... да – небрежно отвърна момчето. – Обаче отдавна не съм му изпращал писмо и нали се сецаш – ако не получи вест от мен, може да си помисли, че нещо се е случило.

Замлъча, за да се наслади на ефекта, предизвикан от думите му. Като че ли виждаше как зъбни колелца трескаво се въртят под гъстата, тъмна, прилежно сресана на път коса на вуйчо

Върнън. Ако се опиташе да забрани на момчето да пише на кръстника си, Сириус щеше да си помисли, че се гържат лошо с Хари. Ако откажеше да пусне племенника си на Световното първенство по квидич, Хари щеше да пише на Сириус и той щеше със сигурност да *разбере*, че с момчето се отнасят зле. Оставаеше един-единствен избор. Хари виждаше как решението се избистря в ума на вуйчо му, сякаш огромното мустакамо лице бе станало прозрачно. Успя да сгържи смеха си и да запази безразлично изражение. И тогава...

– Добре де, ходи на това проклето... това глупаво... това Световно първенство. Пиши, ама кажи на ония... ония *Уизли* да дойдат да те вземат. Нямам време да те мъкна нагоре-надолу из страната. Можеш да прекараш остатъка от лятото при тях. И събщи на твоя... на кръстника си... кажи му... кажи му, че отиваш.

– Добре – засия Хари.

Той се обърна и се запъти към вратата на всекидневната, като едва се въздържаше да не заподскача и закреци от радост. Отиваше... отиваше при семейство Уизли! Отиваше на Световното първенство по квидич!

В коридора почти се сблъска с Дъдли, който се бе спотаил зад вратата, явно с надеждата да подочуе как нахокват Хари. Дебелакът остана поразен от широката усмивка по лицето на братовчед си.

– Закуската беше *отлична*, нали? – попита Хари. – Аз се подох от ядене, а ти?

Той избухна в смях от изумлението по лицето на Дъдли, хукна нагоре по стълбите, взимайки по три стъпала наведнъж, и се втурна в стаята си.

Веднага забеляза, че Хедуиг се е върнала. Тя седеше в клетката си, вперила огромните си кехлибарени очи в него, и тракаше с човка в знак, че е сърдита. Причината веднага се изясни.

– ООХ! – извика Хари.

Нещо гребно, сиво и пернато, подобно на топка за тенис, се блъсна в главата на Хари. Той ядосано разтърка глава, вдигна поглед към това, което го бе ударило, и видя мъничка сова – толкова малка, че спокойно би се побрала в дланта му – да свисти развълнувано в кръг из стаята като запален фойер-

Верк. Едва тогава Хари осъзна, че совата бе пуснала в краката му писмо. Наведе се, взе го, позна почерка на Рон и разкъса плика. В него имаше набързо награскана бележка.

Хари – ТАТКО ВЗЕ БИЛЕТИТЕ! Ирландия срещу България, в понеделник вечерта. Мама писа на мъгълите и ги помоли да останеш при нас. Може и да са получили вече писмото, не знам колко е бърза мъгълската поща. Реших да пратя писмо и по Пиги.

Хари се взря в името Пиги*, а после и в малката сова, стрелкаща се сега около абажура на тавана. Никога не бе виждал нещо, което толкова да не прилича на прасе. Може би не бе разчел правилно почерка на Рон. Отново зачете писмото:

Ще дойдем да те вземем, независимо дали на мъгълите им харесва, или не – не може да пропуснеш Световното първенство. Мама и татко решиха, че е по-добре преди това да се престорим, че искаме разрешението им. Ако кажат „да“, веднага изпрати Пиги с отговора и ние ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя. Ако кажат „не“, пак веднага изпрати Пиги, а ние така или иначе ще дойдем да те вземем в пет часа в неделя.

Хърмаяни пристига днес следобед. Пърси започна работа – в Отдел „Международно магьосническо сътрудничество“. Не споменавай думата „чужбина“, докато си у нас, защото ще ти продъни ушите.

*До скоро,
Рон*

– Успокой се! – каза Хари на малката сова, която прелиташе ниско над главата му. Тя цвърчеше неустово, вероятно от гордост, че е доставила писмото точно на този, за когото е било предназначено. – Ела тук. Трябва да отнесеш обратно моя отговор.

* Пиги – от „прасе“ (англ.) – Б.пр.

Птичката изпърпори с крила и кацна върху клетката на Хедуиг. Полярната сова хладно извъртя очи към нея, като че я предизвикваше да посмее да се приближи още малко.

Хари отново стисна орловото перо, грабна ново парче пергамент и написа:

*Рон, всичко е наред, мъгълите разрешиха да дойда.
До утре в пет часа. Направо нямам търпение!*

Хари

Той сгъна бележката няколко пъти, докато стана съвсем малка, и с големи усилия успя да я привърже за мъничкото краче на совата, която подскачаше на място от възмущение. Когато бележката бе вече здраво вързана, птичката отново полетя, стрелна се през прозореца и веднага изчезна от погледа му.

Хари се обърна към Хедуиг.

– Какво ще кажеш за едно дълго пътуване, а? – попита я той. Хедуиг избухука гордо.

– Ще отнесеш това на Сириус – каза момчето и взе започнатото писмо. – Само минутка... да го довърша.

Отново разви пергаментата и бързо написа послеслов:

Ако искаш да се свържеш с мен, аз ще бъда при моя приятел Рон Уизли до края на лятото. Баща му е взел билети за финала на Световното първенство по квидич!

Като завърши писмото, той го прикрепи за крака на Хедуиг. Совата бе необичайно кротка, сякаш решена да покаже как трябва да се държи една истинска пощенска сова.

– Ще бъда при Рон, когато се върнеш, нали разбра? – обясни ѝ Хари.

Тя нежно клъвна пръста му, разпери огромните си криле с приглушено свистене и излетя през отворения прозорец.

Хари я проследи, докато се скри от погледа му, после пролази под леглото си, дръпна подвижната дъска и извади голямо

* *
*

ПОКАНАТА

* *
*

парче торта. Седна на пода и започна да яде, наслаждавайки се на щастието, което го бе обзело. Той закусваше торта, а Дъдли – само парченце грейпфрут. Беше слънчева лятна утрин, заминаваше си от „Привит Драйв“ на другия ден, белегът вече не го болеше и щеше да гледа финала на Световното първенство по кудич. Трудно можеше нещо да го разтревожи в този момент... гори и Лорд Волдеморт.

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Снимка: Debra Hurford Brown © J.K. Rowling 2018

ДЖ. К. РОУЛИНГ е известна най-вече като автор на седемте книги от поредицата „Хари Потър“, които издава през периода 1997 – 2007 г. Изключително популярните приключения на Хари, Рон и Хърмаяни са продадени в над 500 милиона екземпляра тираж, преведени са на 80 различни езика и се превръщат в 8 касови филма. Роулинг написва и три допълнителни издания с благотворителна кауза – „Куидичът през вековете“ и „Фантастични животни и къде да ги намерим“ (в помощ

на Comic Relief и Lumos) и „Приказките на барда Бийдъл“ (в помощ на Lumos). Заедно със сценариста Джек Торн и режисьора Джон Тифани продължава историята на Хари Потър с пиесата „Хари Потър и прокълнатото дете“, поставена за пръв път в Лондон през 2016 г, която вече се играе и в театри в Европа, Северна Америка и Австралия. През същата година дебютира и като сценарист с филма „Фантастични животни и къде да ги намерим“, първия от планирана поредица, която е вдъхновена от едноименната книга. Дж. К. Роулинг е автор и на книги за възрастни, адаптирани за телевизионни продукции – „Вакантен пост“, както и поредицата за Корморан Страйк, която пише под псевдонима Робърт Галбрейт. Тя е носител на редица награди, сред които Орден на британската империя за заслуги към детската литература. Живее в Шотландия заедно със семейството си.